

במסיבה ובארוחות הכרנו טיפוסים מרתקים. למשל, יפהפיה שבפניה התי ערכנו תווים אוסטרליים מובהקים עם תווים ערביים שאיראפטר שלא להזר תם. ואכן, נדיה אלימצרי היא בת של אב פלסטיני ואם אוסטרית. אין היא מרבית ערבית, אך ליבה עם הפלסטינים. היא פעילה באחד הארגונים האירופיים הפועלים למענם.

ביטחון של מי?

אווירת הדרושיית, שגלשה לא פעם לידדות, לא מנעה, כמובן, ויכוחים שהיו לא פעם חריפים. כל מי שקורא בקביעות את עיתוני רק"ח יודע שאני סוכן הסייאיאי. משרתן של קנוניות אמריקאיות אפלות. אך ההתנגדות החריפה ביותר היתה לי בוועידה דווקא עם המשתתף האמריקאי הבכיר. פיש מקילוסקי היה חברי הקונגרס. הוא גילה אהדה לעניין הפלסטיני ועליכן הודה ממושבן עלידי מאמץ מרוכז של הלובי היהודי, שהשיקיע הרבה כסף כדי להביא לבחירת מתחרה. הוא התפרסם כאשר ביקר במערב כיריות — כמה שבועות אחרי — וקיבל מערפאת פתק בכתביד שבו הצהיר יו"ר אש"ף שהוא מקבל את "כל החלטות האו"ם".

מקילוסקי חיבר בוועידה מיסמך משותף עם נציגי אש"ף. ובו הכרת אש"ף בהחלטה 181 של 1947 — החלטת ההלוקה. בדרך זו ביקש מקילוסקי להוכיח לדעת הקהל האמריקאית שאש"ף מכיר רשמית בקיום "מדינה יהודית, מדינה ערבית ואיזור בינלאומי של ירושלים". הבנתי שהכוונה טובה, אך הצורה לא מצאה חן בעיני כלל.

ביקשתי את רשות הדיבור ושאלתי את ידידי והדי טרוני, נציג אש"ף באו"ם: האם יש ללמוד מכך שאש"ף מוכן לכינון מדינה פלסטינית בלי ירושלים המיוחדת? טרוני, דיפלומט משופשף שהוא

ספר על חויית המיזרחיים בישראל מקסים גילן ושלושת חברי התנועה המתקדמת שבאו לוועידה — אחמד דרוויש המשורר פאוזי עבדאללה ומנהל בית הספר הד ר בדד יוניס. חצי מוסתר — כוכבי שמש ממקומי החזית המזרחית וחסן ג'רין. איש תנועת בני הכפר מאוס אל-פחם.

בשמו, והיה נדמה לי שהוא נמנה עם המחנה הקשות. בשעת הארוחה התגלה לי באור אחר. ברכאת, כיום נציג אש"ף בווינה. הוא איש הכיב, בעל חושי הומור. הוא נולד בירושלים, בטלביה — איזור שהוא עכשיו יהודי.

מאוד בתפוסתו. אחד התומכים היותר יעיקביים של הקו המתון של ערפאת. מבחינות מסוימות הוא הזכיר את עיצאם אל סרטאוו. תוך כדי שיחה הזכיר שנוולד בי 1935 במנשיה. על גבול תלאביב.

שבת אויבים גם יחד ערב נפגשו כמה מבאי הוועידה לארוחות של קיר רובלבבות. מימין: שפיק אל-חית מראשי אש"ף. משמאל: לטיף דורי. איש-ימם ס דודי מחלב איש. המיזרח אל השלום. בן-דרור ימיני שתב

ליבו — שופך את ליבו של העם הפלסטיני. במוחי חלפה מחשבה: הרי זה נאום יהודי לפני 50 שנה, כך היה מדבר יהודי.

האיש מביירות

דיברתי עם שפיק אל-חית על המצב בכיירות. את שפיק הכרתי בעת הראיון המפורסם שלי עם יאסר ערפאת במערב-כיירות. ערפאת ציווה אז לקרוא לשפיק אל-חית, השגריר של אש"ף בכיירות, וכך הכרתי את האיש ששמעתי עליו רבות גם קודם לכן.

כאשר פגנו כוחות אש"ף מן העיר, נשאר שפיק אל-חית — בלי הגנה כלשהי — בכיירות. כדי להמשיך בגופו את המשיך הנוכחות הפוליטית של אש"ף שם. עם כניסת הכוחות הישראליים למערב העיר, ירד שפיק למחתרת, ולאחר מכן נחלץ. הוא חזר לשם מייד עם צאת צה"ל. במשך חודשים חי כמעט במחתרת, קורבן מיועד לאויבי הפלסטינים במנגנוני הביטחון הלבנוניים. איכשהו נשאר חי. הוא ממשיך לחיות בכיירות, מוקף בסכנות מכל הצדדים. משם בה לוועידה, ואלה חזר.

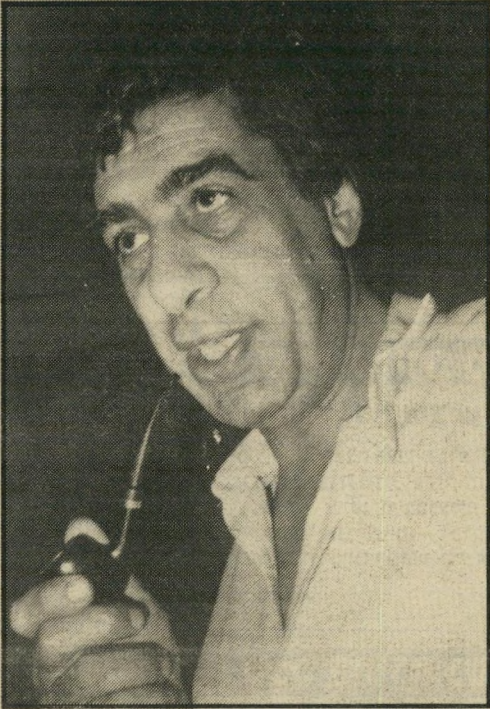
שפיק הוא איש נוח לבריות, מתון

בגבור התרגשותו הגיב עליחות על הדברים שנאמרו קודם לכן עלידי כמה נואמים — ואני ביניהם — שביקשו מאש"ף לעשות מחוות נוספות כדי לשכנע את דעת הקהל בישראל ו/או בארצות-הברית.

מה רוצים ממני? — קרא — אני גורשתי מביתי כיפא, אני גורשתי מארצו. אין לי בית, אין לי מולדת, אין לי מקום אחד בעולם שהוא שלי. אפשר לרדוף אותי מארץ לארץ. בכל מקום קמים עלינו אויבים כדי למחוק אותנו מעל פני הארמה — ישראל, ממשלות-ערב, ארצות-הברית.

מזה תריסר שנים אנחנו מוותרים ומוותרים. ויתרנו על זכותנו הבלעדית על ארץ אבותינו. ויתרנו על רעיון המדינה החילונית הדמוקרטית. ויתרנו על חלקי הארץ של הארץ, הסכמנו שנפעיל את הגדרתנו העצמית כי מיסגרת של קונפדרציה עם ירדן, ולא כמדינה עצמאית משלנו. ויתרנו ויתרנו — ולאן זה הוביל אותנו? מה אתם רוצים — שנוותר עוד? אין לנו עוד על מה לוותר! נתנו את הכל!

באולם העגול הגדול הושלך הס. אפשר היה לשמוע רישורוש של נייה, הנציגים מעשרות ארצות כאילו עצרו את נשימתם. אל-חית המשיך והמשיך, והתרגשותו גברה עוד ועוד. היה ברור שהאיש המתון והשקול הזה שופך את

דודן ערפאת נאצר אליקודווה הוא בן (שמו האמיתי של ערפאת הוא עבד-אל-ראוף אל-קודווה). נאצר מכהן במישלחת של אש"ף לאו"ם.

בן טלביה הוא דאוד ברכאת. נציג אש"ף בוועידה והתרועע בחופשיות עם הישראלים. ברכאת (ברכות ערביות) סיפר שהוא נולד בטלביה.

מומחה לפילפולים מישפטיים כמו בגין, השיב שאש"ף קיבל את כל החלטות האו"ם, וממילא גם את ההחלטה 181 על כל חלקיה.

ביקשתי שוב את רשות הדיבור ואמרתי שאין להזכיר ביטום פנים את גבולות ההלוקה. אין הם קיימים. הפשרה הדיסטורית בין שני עמינו תבסס על גבולות ה-4 ביוני 1967. על כך יש הסכמה כללית, גם בהחלטות ועדות המיסגה הערביות וגם בהצד הרת אש"ף. אם כן, מדוע להזכיר את (המשך בעמוד 20)

ושבו המחשבה: התחלפו היוצרות. הפלסטיני הנודד בא במקום היהודי הנודד. האנשים האלה נעים ונרים, אין להם בית ומולדת. לכן לא יהיה שקט, קודם לכן, במסיבת-קוקטייל שי נערכה מטעם האו"ם לבאי-הביטום. שוחחתי עם פלסטיני צעיר המשרת במישלחת-אש"ף לאו"ם במחנה את עצמנו זה לזה, אמר שישנו נאצר אלו קודווה. השם היה לי מוכר: שמו האמיתי של יאסר ערפאת הוא עבד-אל-ראוף אליקודווה. הסתבר שהצעיר הוא ברודר של ערפאת. שוחחנו קצת על מישפחתו.

באותו זמן הייתי אני בשכונת פלורנטינו, בגבול יפ-תל-אביב ודרווקא בצד יפו של הגבול. משמע: היינו בכרחק של כמה מאות מטרים זה מזה. שלפתי עט וצוירתי על מפית את שכונת-מנשיה כפי שהיתה אז. השוויתו סימני-דרך, ותוך כדי ויכוח נלהב נזכר באתרים שונים — שוק-הכרמל, מוגרבי, הסניף, כשהיה ילד, כך סיפר. התפלח לא פעם לתל-אביב, כדי לראות, לא היה לי הלב לספר לו שבמקום שעמד ביתו מתוססים עתה מינרליה-מיסרדיים ובית-המלון. את דאוד ברכאת הכרתי עד כה רק

נוכבת הוועידה היתה בלי ספק, ויקי שירן לשעבר ממנהיגות תמי שהצטלמה במסיבת-הקוקטייל ליד עורך-הדין אמנון זיכרונ. חבר הוועידה-המועל של האיר-גונים הבלתי-משלתיים הפועלים למען השלום הישראלי-פלסטיני.